

razbojnik vanjka – kain i sonjka – manikirka

(kriminalistički roman)

a. e. kručonih

a kručonih čita svoje stihove (foto-montaža gustava klucisa)

U ponoc
u crnom
čipkanom
velu
kada želje
pale
kožu
Pre-le-pa Mer-ce-des
deva sa osmim mužem
šefom saratovske čuze –
siloviti od automobila,
tanja od ose,
gipki
ja
od
zraka
spustila se
u podzemlje
gde je
već deset godina
kao kosmata gruda
u okovima čamio
razbojnik
Kain Vanjka.
A u drugom ugлу
– dugo crevo
sklisko prstenje
sklupčavao se
o-gro-o-man
jednorogi piton
Ugodaj...
Vanjka Kain
stisnuvši zube
pozvao je
zmiju zelenkastu:
– O-o-o-oj, Ugodaj!
Muča me truli mrtvaci,
Kostima škripe,

Iz mračnih uglova se izvlače,
više po zlodvlima.
...bela njuška
do poda otromboljena
pored mene se klati...
Evo
crkotina kao siva vreća
sa tavanice se
naduvava
rasporena trbušina...
Sa strane
okom ranjenim namiguje
debeli previd –
sve će razneti
U možak crpkom
čeličnim prstima
A-a-a! i-i-i!... –
Kain,
uvukavši vrat,
obešenim stomakom je
o-b-a-m-i-r-a-o:
Nestani! Nestani! Nestani!
A-a-a, ponovo puze
deve uništene
crpkama,
lišajevima, u usne
deca, trgovci, starice...
zgrčene ruke...
njuke... truke... ruke... –
Čuzebos na pragu
pod nos je
šmrknuo gadljivo:
Trebalо bi fentilažu
profetriti.
Is, pceta su žagadila,
a po tepišima
pišća se

lokvi
šramota! šramota!
Puškina bi da pokletate!
Kain se prevrtao:
Odavno-o, Ugadaj!
Deset godina
stotinu, stotinu stotina godina
ne čujem pajtaše,
zube su mi rupe izgrizle
u bradu sam se zapleo.
I-i... za dušu – davelu,
glavu – dželatu!
O-o-o, Ugodaj,
rođo rođeni!
Odgrizi mi nogu
i ja ču
pobeći
na Volgu,
u večnu slobodu!
Ej, mačkari,
đapani, gđepavci,
mundaroši,
Filka Zarezov,
Burga, Sklok, Skriga,
E-e-ej, za mnom,
mažnjavaj kese!
Podavčemo agiše,
poteraćemo sa-a-ad,
tamo me čekaju svi mangaši!
Ali Ugodaj je siktao,
kao gluhotenem,
i ljlajajući se u transu
s-m-e-s-i-o s-e...
U telesnoj tami
kotrljao se bez teškoća
mesec,
a u uho je stavljao

vojnički obojak...
(Pod podom slasni mljac,
trubni uzdah).
Piton se teglio
u suknjici kolutova
Kao zavijen
napomađen
pas
palacajući lenjo
jezikom...
Ofucani muž je
žapažio:
– Na žmiju šmrđi
večni neredi!
Neredi!
Šlama nije šadenuta.
Uštala je
šva
žemlja!
Ošmonog u ušta puži...
Štanite,
ne štupajte u prešturnike!
Mercedes
pogledom
prikovana
uz zid...
A senku ne videći
Kain je šaputao:
Ugodaj, idemo...
Tamo
napolju
u jarugama
za raskršćima i krivinama
skupila se bratija.
Kolibe
šatori,
ščav žamor

*sjatili se tamo
sa svih strana!
U crvenim košuljama...
puške...
daire...
smeh.
Ciganski zvižduk.
Krici
I ja Izlazim.
Žver – delija!
Haškopačan
kaftan,
šalvare odskočile
svilom,
kao ugalj blistaju
persijske čizme.
Ciće i zveckaju ogrlicama
skutima mašu
device
i igraju u travi,
ugaziće sve svete,
samleće donovima
različike i kopriju...
Ugurali su
hrastove
baćeve s medom,
nad obručom pčeles
g – u – d – e ... –
Gomile svežeg mesa.
Vino u mešinama...
Piću
krčage!
Vedra!
Mnogo ovnova na ražnju.
Ha
ha-ha-ha!
Izbaci
košćima osveži
iz grla vina!
Ha! Mi znamo!
U tim klučevima
Ha-ha-ha!
Svi hiloču.
Smeju se.
Griša Sulak
Izbija vedro iz ruku.
Ali
dosta šale!
Dodavola s njima!
Krčag meda!
Ko mi to smeta da pijem?
I šaputav
sirenski glasić:
Ja... Mercedes...
Bačvu meda.
Na Volgu!
Prenuo se...
Tada je Mercedes
Kroz suze i smeh,
videći Kainove muke,
svojim najtanjim manikirov
presekla njegove okove
i odškrinuvši vrata
šapnula:
Beži!
Za tebe je sve gotovo!
Da, uzmi španski šah!
I sasvim tiho:
A tu je prokopan
podzemni prolaz,
sto hvati.
... Njen muž se grčio*

u čeljusti pitona.
bacakali su se zeleni kraci...
... Za zidom je zarzao
crni konj
sa ratničkim sedlom...
Kain vrata nije pogledao,
nije slušao tajanstvene reči,
samo je prošaputao:
Merci!
Ljubim ručicu!
Sevnuo je prodornim očima,
dohvatilo je oslobođiteljku
i uvukao je
u svoj stari
brlog...
... Gde niko nije video
njegove tamne prnje.
gde je on noći prečućao
šapućući neprekidno...
Dobit
s ljubavlju!
rekla je *Mercedes*
pripretni zatvorskim ključem
– odmah si poznao
Sonjku,
brilijantski držać.
lopuzu.
Zora je daleko,
čitav život se
s tobom nisam igrala,
ovamo nisam gledala
od onda...
Pričaj, kako si spavao,
kako te je izdao kurožder
Fenjka-grofe?...
A ja sam donela kokice
i konjaka.
Kainu je ruke obavilo,
divlje je urluknuo:
u-u-u!
Sve preko vas,
drojle!
Uvek – zamka!
Tog trena je
pod zemljom
neko tri puta kinuo.
U-u, devojučoro, droco!
Znači, i ovde si
već smislila
stotine zamki!
Možda je zmija
u twojoi službi?
Dvoparko, baješ?
Možda će proći vrata,
a ti povučeš konopac.
a ja u bunar,
ribu da lovim?
A možda ču i sam
za tvojih banjana ući
i neću izaći ni-ka-da,
a agiše će pokupiti momke!
(Tog trena
sva u zemlji
iz rupe
Griške Skloka
glava je
i-z-r-a-s-l-a!)
A!
Ponovo iz uglova
po tvojim crnim kovrdžama
picajzle laze!
Za njima monasi

*ksendzi
zvone kadijonicom
i u grob spuštaju!
Napolju
moja glava
po piljevini se valja!
N-n-e-ću.
pobeći će.
U-u...
Sto puta na dan sanjaš
slobodu!
I to hrabro,
na slobodu!
Sonjka-grofe,
evo, mlatnuću te,
evo ovom rukom,
evo ovom motkom.
po licu,
po nosu,
da crkneš...
u-u-u
prokleta bila
smrviću!
Sonjka Mercedes,
nasmejavši se
i spretnošću brijača
zamahnula je brušenim manikirom
i jezik hulitelja
pač je na pod!
Piton je siknuo:
– bis! bis!
divno!
dajte mi jagode!
Sonjkin muž je
u trbuhi zmije
zamiljacao:
– Aha!
naš! naš!
Šam ši žaglavio!
Ej, ražvej tugu-žalošt,
pamticeš prekrašnu
šalu!
Kain je Sonjkin brijač
zgradio,
i zario ga,
– tup
tup –
leđa ne seće,
ne reže!
Skamenio se...
Sonjkin – lik:
– Imajte u vidu
– ostavila je krak –
moj brijač u hodu
samo pri p-o-s-e-b-n-o-m zamahu
patent!
Potrebna je duga praksa!
A uspeva još
taličnim filokserama
i volerima.*

*Sećam se –
svog drag-dragana
satrila sam u trinjice
kao skupul!
Njegov talisman je ovde
uvek na grudima
žgaravicom peče
šugom svrbi!
Vatrom u oči,
bele bobice
gužđu, kožu*

*Sto Kaina bih izdala
za jedan njegov
kikot!
Tako-s!
lako-s!
Nesrećna sam fufa!*

*i skupivši nozdrve
pucnula je prstima
pred Vanjkim nosom...
Pobesneo je počlyotinjeni Kain,
ruke su mu na Sonjkinu grlu,
iskežili se očnjaci...
Krkanje...
Lice je pobledelo...
Ali
iza okovratnika
sađ
kliz
nož
ošt...
A mračnim kanalom
četrdesetorukim
četrdesetostonogim
banda puže,
Griška Sklok na čelu
kroz osam kuća
iz tamne šume
provukao se
do Sonjke-atamanke
s klanjanjem.
Ugodaj je zadrhtao
plavkastom mekoćom
o Sonjkin nož
rasporio je svoj stomak
odatle
uvijanje
progutan muž
vrhom,
na kružiću creva,
ženku zove:
Golubiće moja, šlašti, odletimo!
Želeni žid je lipšao,
kao pljuvaoničača!...*

*Griška Sklok
Sonjku u bok
na pogled!
– Hvataj
neženjenog!*

*Kain-osvetnik se trgao
kleštim - skok
Sonjku - u zemlju!
od gore - kladu
skupio...
Krmak!
Grom...*

*Kazno nebeska,
Šta sam učinio?
Mrtvaci su našaputali!...*

*Minut kasnije
zbacivši Sonjkin leš na led,
Kain je
s družinom svojom
već
b-e-ž-a-o-o-o
Na Vo-o-o-o-ol-au-u-u! . .*

S ruskog preveo
Aleksandar Radnićević

А. КРУЧЕНЫХ

ЧЕТЫРЕ ФОНЕТИЧЕСКИХ РОМАНА

